

Arrest

nr. 204 018 van 18 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van (oud) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 17 december 2017, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. (Oud) Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt vast dat het geheel van zijn verklaringen omtrent zijn thuissituatie, zijn leven nadat hij zijn ouderlijke woning had verlaten, en zijn pogingen om hulp te vragen doorspekt zijn met vaagheden en tegenstrijdigheden waardoor er niet het minste geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen. Het door verzoeker neergelegde document is niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.2. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat: "Het past vast te stellen dat er een schending van artikel 57/6/1 is en dat de toepassing van de K.B. van 17 december 2017 moet uitsluiten worden op basis van het artikel 159 van de Grondwet.". Verzoeker preciseert dat: "Immers, betreffende de eerste discriminatie, in de mate dat Albanië als een veilig land van herkomst beschouwt wordt, en dat het C.G.V.S. een toepassing van een versnelde procedure maakte, kan het niet gerangeerd worden dat het behoeft van bescherming van de asielzoekers uit Albanië correct geanalyseerd is.", en: "Betreffende de tweede discriminatie kunnen we begrijpen uit de advies van het Commissariaat dat alleen maar de Albanezen die slachtoffers van een vendetta is een bescherming nodig heeft in de zin van de Geneva Conventie.".

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- Georgië
- De Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië

- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 17 december 2017 kan het volgende gelezen worden: "Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

Bij de artikelsgewijze commentaar onder artikel 1 van het KB van 17 december 2017 staat het volgende: "Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen duidelijk blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze.

Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."

Uit hetgeen voorafgaat volgt dus dat er, voor asielzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst, zoals in casu, een vermoeden geldt dat er in hunnen hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, maar dat een individueel onderzoek daar anders over kan doen denken.

Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kunnen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. De Raad dient bijgevolg een koninklijk besluit dat in strijd is met een uitdrukkelijke wetsbepaling buiten beschouwing te laten en kan, indien blijkt dat een administratieve beslissing weliswaar steun vindt in een reglementaire bepaling, doch strijdig is met een wetsbepaling, overgaan tot de nietigverklaring van deze administratieve beslissing.

Verzoeker toont echter, door te verwijzen naar de vaststelling dat de meeste beslissingen tot toekenning van de internationale bescherming aan Albanezen te maken hebben met de problematiek van bloedwraak, en naar arresten van de Raad van State waarbij overgegaan werd tot een gedeeltelijke vernietiging van een aantal koninklijke besluiten in zoverre Albanië werd ingeschreven op de lijst van veilige landen, niet aan dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 17 december 2017 in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of met enige andere wettelijke bepaling. Immers, zoals reeds eerder gesteld, staat dit koninklijk besluit er niet aan in de weg dat de asielzoeker aantoont dat er redenen zijn om aan te nemen dat zijn land van herkomst in zijn geval niet als veilig kan worden beschouwd, en dus om aan te tonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft omwille van de elementen uit zijn individuele dossier. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, motieven welke door verzoeker, zoals supra vastgesteld, niet op afdoende wijze worden weerlegd of ontkracht.

Verzoeker haalt verder aan: "Dat feit is ernstiger dat het Commissariaat kort termijn moet toepassen terwijl de asielzoekers tijd nodig hebben om zich te stellen, rusten, en hun verhaal uit te leggen." De Raad merkt op dat verzoeker echter niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd indien een langere termijn aan de orde zou zijn geweest en die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker stelt dat het vorige koninklijk besluit (van 3 augustus 2016) door de Raad van State werd vernietigd, kan de Raad verzoeker daaromtrent niet volgen aangezien de Raad van State bij arrest nr. 240.767 van 20 februari 2018 het beroep tot vernietiging van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 heeft verworpen, waardoor de vermelding van Albanië in de lijst van veilige landen werd bevestigd.

Derhalve dient het koninklijk besluit van 17 december 2017 niet buiten toepassing te worden gelaten voor zover Albanië op de lijst van veilige landen van herkomst werd geplaatst. Derhalve blijft de grondslag van de bestreden beslissing die getroffen werd op grond van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet juncto het koninklijk besluit van 17 december 2017 overeind.

4.3. De Raad wijst er op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoeker zijn verklaringen verschillende vaagheden en tegenstrijdige elementen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten.

4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat: "Het moet herhaald worden dat we bezig zijn met een bijzondere kwetsbaar profiel.", stelt de Raad vast dat in casu de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het CGVS tweemaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en/of zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien merkt de Raad op dat het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.

4.5. Verzoeker zijn betoog dat: "Hij blijft nog erg getraumatiseerd door wat ze geleefd heeft, en heeft zo veel moeilijkheden om zich te uiten. Soms is het totaal onmogelijk te spreken over wat hij geleefd heeft, in de mate dat hij in dergelijke omstandigheden alle de slechte behandelingen herleven moeten.", kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij nog steeds geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonbaar dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens beide gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch zijn raadsman/voogd die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van beide gehoren op het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Verder heeft de commissaris-generaal terecht het volgende vastgesteld: "Tot slot kan nog worden toegevoegd dat het trauma waarmee u zou kampen volgens uw voogd vooreerst niet gebaseerd is op een diagnose (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 22). Indien er al sprake zou zijn van een trauma, dan hebt u geenszins de oorzaak van uw trauma aannemelijk gemaakt gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas. Bovendien blijkt uit de informatie op het Commissariaat-generaal dat er in Albanië toegang is tot de gezondheidszorg."

4.6. Verzoeker beperkt zich verder tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te

vrezen. Verzoeker laat na andersluidende informatie bij te brengen waaruit blijkt dat deze informatie niet correct zou zijn.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij aan dat zij door haar familie zwaar mishandeld en gemarteld werd. Verzoekende partij vervolgt dat zij psychologisch wordt gevolgd door de universiteit van Gent, verder onderzoek noodzakelijk is met betrekking tot haar psychologische problemen en deze situatie mee in rekening moet genomen worden voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming. Verzoekende partij bevestigt dat haar broer en zus nog in Albanië verblijven en stelt dat alleen haar zus nog thuis woont aangezien haar broer eveneens moest vertrekken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet *in concreto* in op de grond in de beschikking, doch ze beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, en het formuleren van algemene opmerkingen, die geenszins van aard zijn een ander licht te werpen op hetgeen in de beschikking van 5 april 2018 wordt vastgesteld.

Waar verzoekende partij beknopt haar relaas herhaalt dat zij door haar ouders in Albanië zwaar werd mishandeld en om die reden haar land van herkomst ontvluchtte, benadrukt de Raad dat aan verzoekende partij haar vluchtrelaas, op grond van de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die door verzoekende partij geenszins worden ontkracht of weerlegd, geen geloof wordt gehecht.

Betreffende verzoekende partij haar argument dat zij psychologisch wordt gevolgd door de universiteit van Gent, en stelling dat verder onderzoek noodzakelijk is met betrekking tot haar psychologische problemen en deze situatie mee in rekening moet worden genomen voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij tot op heden geen

enkel medisch begin van bewijs voorlegt ter staving van haar verklaringen dat zij met psychologische problemen te kampen heeft.

In de beschikking van 5 april 2018 werd eerder in dit verband het volgende vastgesteld: *“Verzoeker zijn betoog dat: “Hij blijft nog erg getraumatiseerd door wat ze geleefd heeft, en heeft zo veel moeilijkheden om zich te uiten. Soms is het totaal onmogelijk te spreken over wat hij geleefd heeft, in de mate dat hij in dergelijke omstandigheden alle de slechte behandelingen herleven moeten.”, kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij nog steeds geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoont dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens beide gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch zijn raadsman/voogd die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van beide gehoren op het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Verder heeft de commissaris-generaal terecht het volgende vastgesteld: “Tot slot kan nog worden toegevoegd dat het trauma waarmee u zou kampen volgens uw voogd vooreerst niet gebaseerd is op een diagnose (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 22). Indien er al sprake zou zijn van een trauma, dan hebt u geenszins de oorzaak van uw trauma aannemelijk gemaakt gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas. Bovendien blijkt uit de informatie op het Commissariaat-generaal dat er in Albanië toegang is tot de gezondheidszorg.”* Verzoekende partij gaat hier niet op in, laat staan dat ze het voorgaande in een ander daglicht plaatst.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting van 4 mei 2018 middels een aanvullende nota een schrijven van het opvangcentrum te Ardendonk neer met de gegevens van een onderzoeker van de universiteit Gent van het *“Centre for the Social Study of Migration and Refugees (CESSMIR)”*. Uit dit document blijkt louter dat verzoekende partij deel uitmaakt van een project met betrekking tot niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en de impact van hun ervaringen voor, tijdens en na hun vlucht op hun psychologisch welzijn, en dat verzoekende partij in het kader hiervan contact had met de onderzoeker van de universiteit Gent en zij geïnterviewd werd. Het document rept echter met geen woord over, laat staan dat het (medische) informatie bevat omtrent verzoekende partij, haar verklaarde psychologische situatie en problemen.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal bovendien gewezen op informatie van het Commissariaat-generaal gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Albanië toegang is tot de gezondheidszorg. Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op en laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat zij met betrekking tot haar verklaarde psychologische problemen niet terecht zou kunnen bij de in Albanië aanwezige gezondheidsdiensten.

Verzoekende partij, die zich voor het overige beperkt tot het herhalen van haar eerdere verklaringen dat haar broer en zus nog in Albanië verblijven en alleen haar zus nog thuis woont aangezien haar broer eveneens moest vertrekken, brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS